

lovens § 8, stk. 3, og de modsvarende skattepligtige provisioner.

- 3) Skattepligtige kursgevinster og kurstab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstloven (kontrakter omfattet af kursgevinstlovens § 30 er ikke omfattet af kursgevinstloven). Følgende elementer indgår dog ikke:
  - a) tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring,
  - b) tab og gevinst på udlån, når den skattepligtige er et pengeinstitut eller lignende virksomhed, samt
  - c) gevinster/tab på terminkontrakter m.v., der afdækker driftsindkomst (med undtagelse af virksomheder, der driver næring med terminkontrakter, og valutaterminkontrakter).
- 4) En beregnet finansieringsomkostning ved finansielle leasingbetalinger. Ved finansielt leasede aktiver forstås aktiver, der efter de internationale regnskabsregler anses for at være finansielt lease-de, jf. IAS 17.
- 5) Skattepligtige aktieavancer og fradragsberettigede aktietab samt skattepligtige udbytter.

Som det fremgår af punkt 3 a foreslås det, at tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring, ikke medtages. Herved undtages de situationer, hvor debitor ikke kan betale for f.eks. varer leveret af kreditor på kredit. I disse tilfælde kan kurstabet ikke side-stilles med en renteudgift.

På tilsvarende vis foreslås det, at pengeinstitutter og andre virksomheder, der driver næring ved køb og salg af fordringer eller driver næringsvirksomhed ved finansiering, ikke skal medregne gevinst og tab på udlån. Denne undtagelse finder dog ikke anvendelse, hvis modparten er koncernforbundet, jf. selskabsskatte-lovens § 31 C, med pengeinstituttet m.v.

Det foreslås endvidere, at gevinster og tab på kontrakter (terminkontrakter m.v.), som tjener til sikring af driftsindtægter og driftsudgifter, ikke medregnes. De medregnes dog, hvis den skattepligtige udøver næring ved køb og salg af fordringer og finansielle kontrakter eller driver næringsvirksomhed ved finansiering eller hvis medkontrahenten er koncernforbundet, jf. selskabsskattelovens § 31 C. Hvis et selskab eksempelvis indgår en kontrakt, hvorefter det sikrer sig mod stigende oliepriser, vil det beløb, der kommer til udbetaling i tilfælde af stigende oliepriser, ikke være en finansieringsindtægt. Sådanne kontrakter dækker i realiteten over selskabets styring af de kommercielle risici – og ikke over en finansieringsindtægt eller –udgift.

Det er alene terminkontrakter m.v. vedrørende driftsindtægter og driftsudgifter, der omfattes af undtagelsen. Kontrakter vedrørende anlægsaktiver er således ikke undtaget. Kontrakter vedrørende valuta er heller ikke undtaget. Disse kontrakter, som ikke er undtaget, vil være omfattet af muligheden for fremførsel af kurstab efter stk. 9.

For at sikre, at lån ikke erstattes med finansiell leasing, medregnes »rentedelen« af leasingsydelse-erne ved beskæringen af nettofinansieringsudgifterne. Rentedelen medregnes som finansieringsindtægt hos leasinggiveren og som finansieringsudgift hos leasingtageren. Det er ikke et ultimativt krav, at finansieringsindtægt hos leasinggiveren er opgjort til det samme beløb som finansieringsudgift hos leasingtageren. Det vil dog kunne dog være et punkt i dokumentationen af, at der er tale om den rigtige rentesats. Såfremt rentefradragsloftet medfører en rentebeskyrelse, vil der kunne ske en beskæring af leasingtagerens leasingbetalinger, dog maksimalt rentedelen af leasingbetalingen.

Det foreslås, at hvis leasinggiveren og –tageren er sambeskattede, jf. selskabsskattelovens § 31 og § 31 A, elimineres såvel finansieringsudgiften hos leasing-tager som finansieringsindtægten hos leasinggiver.

Lånerenten vil skulle fastsættes på samme måde som i de internationale regnskabsregler, jf. IAS 17. Leasingaftalens interne rentefod er den rente, minimumsleasingydelserne og den ikke-garanterede restværdi skal tilbagediskonteres med for at være lig med det samlede beløb af det leasede aktivs dagsværdi ved aftaleindgåelsen og leasinggiverens direkte startomkostninger. Den ikke-garanterede restværdi er den del af det leasede aktivs restværdi (anslået ved aftalens indgåelse), der ved leasingperiodens ophør ikke er garanteret af leasingtager.

Hvis den interne rentefod ikke kan opgøres pålideligt, benyttes leasingtagerens marginale lånerente, dvs. den rente, som leasingtageren skulle betale ved over en tilsvarende periode og med tilsvarende sikkerhed at låne tilstrækkelige midler til at købe aktivet.

Lånerenten kan selvfølgelig efterprøves af skattemyndigheden. Leasingtageren og –giveren skal kunne sandsynliggøre lånerenten.

Det foreslås, at afgrænsningen af finansiell leasing i den internationale regnskabsstandard (IAS 17) anvendes som definition på finansiell leasing. En leasingkontrakt vil normalt blive klassificeret som finansiell, når:

- Ejendomsretten overføres til leasingtager ved udløbet af kontrakten.